

Päätoimittaja: Onni
Seppänen

Toimittajat:

Joonas Laine, Jemina
Raukamo, Juho Eronen,
Vivian Kosunen, Miika
Moilanen, Maria Arro,
Sanni Huttunen

Kiitokset: Jarkko
Pakalén, Pauliina
Baltzar, Leena
Horsma-aho

Taitto: Sanni
Huttunen

Kansi: Miika
Moilanen, Joonas
Laine

Some: @asiasanalehti

Verkossa: [https://
www.udk.fi/toiminta/
asiasana/](https://www.udk.fi/toiminta/asiasana/)

Paino: PunaMusta Oy

Kustantaja: UDK ry

Tampereen yliopiston
informaatiotutkimukse
n, mediatutkimuksen
ja pelitutkimuksen
opiskelijat

Asiasana 3/23

Sisältö:

Onneksi olkoon, 50-vuotias
Asiasana! s. 3

Ajankohtaiset s. 4

Pelitutkija s. 5

Tiedon kuuluisi kuulua kaikille
s. 8

Tilaa, yhtenäisyyttä ja
popkulttuuria – tarina AJ-tilan
seinämaalauksen takana s. 14

Läpeensä medioituneen maailman
kartanlukija s. 16

Juoksukisa hautaan s. 22

Jaettu tila s. 23

Asiasana – 50 vuotta
perinnettä ja
opiskelijakulttuurin
ikuistamista s. 29

Kaikki on muuttunut, vai onko?
s. 30

Flying the flag – Kurkistus
Liverpoolin viisukuplaan s. 32

Tarina UDK:n synnystä s. 36

Puheenjohtajalliset kissat s.
38

Vuosijuhlan ohjelma s. 40

Onneksi olkoon, 50-vuotias Asiasana!

On hienoa ja uskomatonta, että ainejärjestön kausijulkaisu on saavuttanut näin korkean iän.

Ja tieteenala – millä nimellä sitä kutsutaankin – on saavuttanut vakiintuneen aseman.

Sallinette pienen aikahyppelyn. Vuonna kivi ja keppi, jolloin aloitin silloisen kirjastotieteen ja informatiikan opinnot, alamme yliopistollisena oppiaineena oli nuori ja herätti välillä kummastusta sekä yliopistolaisten että ns. maallikoiden keskuudessa. Identiteettiä siis haettiin ja ”onko kirjastotiede tiedettä” -keskustelua käytiin paitsi yliopistolla, myös vapaa-ajalla (lue: Tillikassa). Sitten nimen muuttuminen informaatiotutkimukseksi on varmasti auttanut alan vakiinnuttamisessa.

UDK otti aktiivisesti kantaa oppiaineen nimityksiin, opintojen sisältöön ja suoritustapoihin. Asiasanaa tehtiin kirjoituskoneella, saksilla, teipillä ja liimalla joko Attilassa tai jonkun kotona. UDK:lla oli ainejärjestötilat Attila -rakennuksen (Yliopistonk. 38) kellarissa. Attilassa sijaitsi myös yliopiston silloinen pääkirjasto.

Vuoden 1984/1 Asiasanassa kirjoitan, kuinka paljon iloa tuottaa se, että kukaan ei ole saanut hermoromahdusta jäädessään Attilan hississä kerrosten väliin. Sekä

luettelointiharjoitusten
päättymisen! Kaikki
kunnia
metadatatyölle,
mutta se ei ollut
minun juttuni.
Ennen alalle tultiin
nimenomaan, jos
haluttiin töihin
kirjastoon. Osa
löysi lopulta tiensä
virastoihin,

yrityksiin tai median palvelukseen, mutta nämä mahdollisuudet selvisivät ja avautuivat yleensä vasta opintojen myötä. Nykyään informaatiotutkimus/mediatutkimus tarjoaa selkeästi eväitä monelle alalle ja monenlaisiin tehtäviin. Itse olen pitäytynyt kirjastoissa, mutta niidenkin suhteen olen ollut sekatyöläinen ja tehnyt asiakaspalvelua, luokitusta, luettelointia, aineiston valintaa, bibliografiaa, opetuksia... olen vetänyt kirjastojärjestelmäprojekteja, tila- ja muuttoprojekteja ja ollut esihenkilötehtävissä.

Jos ei tiedä mistään juuri mitään, mutta kaikesta vähäsen, voi saada tuollaisen sillisalaattiuran :). Yksi muutoksen suunta on ollut erilaisten tietokonejärjestelmien ja -ohjelmien valtava lisääntyminen, ja ylipäättään järjestelmäkeskeisyys. Se, että käytän päivässä noin kuutta eri järjestelmää, on ihan perustyöpäivä. Monille nykyisistä työtehtävistä ei ollut 20 vuotta sitten edes sanoja, eikä niitä osannut kuvitella.

UDK:n parissa alkanut touhu opiskelukavereiden kanssa innosti jatkamaan muissa järjestöissä ja toimielimissä (mm. Informaatioalan Akateemiset INA ry, Suomen tieteellinen kirjastoseura STKS), ja se kaikki on ollut iso rikkaus sekä töissä että elämässä muutenkin. Verkostot kantavat monessa tilanteessa, ja niiden kautta saa perspektiiviä asioihin.

Kun kerron uudelle tuttavuudelle, mitä olen opiskellut, seuraava lause koskee yleensä ainejärjestötouhuja ja muita opiskeluajan aktiviteetteja. Tätä kirjoittaessani opiskelijat ovat ”vallanneet” yliopistoja kautta maan, osoittaakseen mieltä hallituksen suunnittelemaa säästötoimia vastaan. Se on ihan oikein! Opiskelijoiden kuuluu olla hereillä, kriittisiä ja esittää vaihtoehtoja.

Pitkää ikää Asiasanalle ja mitä parhainta syksyä Asiasanan ystäville & lukijoille,

Leena Horsma-aho
*Erityisasiantuntija, Tampereen yliopiston kirjasto
Asiasanan päätoimittaja 1984*

Uutiset

Teksti: Onni Seppänen

UDK ry viettää 55-vuotisjuhlia

Vuonna 1968 perustettu UDK ry täyttää 55-vuotta. UDK ry on Tampereen yliopistolla toimiva informaatiotutkimuksen, mediatutkimuksen ja pelitutkimuksen ainejärjestö. Sen verkkosivuilla kerrotaan, että järjestön tehtävä on tuoda oppiaineen opiskelijoita yhteen, ajaa heidän etujaan ja järjestää jäsenistölle monipuolista toimintaa.

Asiasanan saamien tietojen mukaan UDK ry juhlistaa 55-vuotista taivaltaan 28.10. vietettävillä Vuosijuhlilla. Juhlien teemana on smaragdihääpäivä. Tavoitimme järjestön puheenjohtajan, Lassi Lemmetyisen kommentoimaan UDK ry:n juhlahumua: ”Ihan mahtava juttu!”

Asiasana täyttää pyöreitä

Vuonna 1973 perustettu ainejärjestölehti Asiasana täyttää 50-vuotta. Asiasana on Tampereen yliopistolla toimivan informaatiotutkimuksen, mediatutkimuksen ja pelitutkimuksen ainejärjestön UDK:n virallinen ainejärjestölehti. UDK:n verkkosivuilla kerrotaan Asiasanan olevan jokaisen UDK:n jäsenen oma lehti, joka käsittelee UDK:n jäsenille tärkeitä ja heitä koskettavia asioita.

Asiasana juhlistaa itse itseään erityisellä juhlanumerolla, joka julkaistaan 28.10. järjestettävissä UDK:n 55-vuotisjuhlissa. Tavoitimme Asiasanan kiireisen päätoimittajan, Onni Seppäsen kommentoimaan Asiasanan suurta juhlavuotta: ”Upea juttu! Tässä ihan herkistyy.”

Peli- tutkija

Teksti: Maria Arro Kuva: Juho Eronen

Valtaosalle opiskelijoista tuttu sieltä, minne yliopistoura vasta viimeisenä kurkottautui.

Jaakko Stenros yhdistetään monesti mediatutkimuksen peruskurssiin. Mediatutkimus on kuitenkin vain pieni osa hänen akateemista taustaansa.

Ensi kosketuksensa akateemiseen maailmaan Stenros sai tietotekniikan parissa Teknillisessä korkeakoulussa, joskin se vaihtui pian sosiologian opintoihin Helsingin yliopistossa. Sieltä matka jatkui vielä elokuvatutkimuksen kautta pelitutkimukseen. Mediatutkimuksen suuntaan hän ajautui viimeisimmän yliopistouudistuksen seurauksena vuonna 2019.

Vahvimmin Stenros identifioi itsensä pelitutkijaksi, eikä ihme. Stenrosin ura pelien parissa Tampereen yliopistossa on kestänyt jo liki 20 vuotta. Liikkeelle se lähti pelitutkimuslaboratorion tutkimusavustajan pestistä.

– Pari vuosikymmentä sitten sitä pidettiin aika omituisena jopa naurunalaisena, että tutkitaan pelejä, mutta nykyisin pelejä tutkitaan tässäkin yliopistossa itseasiassa aika monessa paikassa. Pelitutkimuksen yhteiskunnallinen merkittävyys on huomattu.

– Suomalaisen kulttuuriteollisuuden merkittävimmät vientituotteet liittyvät nimenomaan peliteollisuuteen monella eri mittarilla. Samalla myös tutkimusta on tuettu, ja Suomesta on kasvanut keskeinen pelitutkimuksen toimija.

Stenros mainitsee yhdeksi esimerkiksi Digran (Digital Games Research Association), joka on voittoa tavoittelematon kansainvälinen, mutta Suomessa perustettu pelialan yhdistys. Se toiminta keskittyy pelitutkimukseen ja siihen liittyvään toimintaan. Yhdistyksen ensimmäinen puheenjohtaja oli Tampereen yliopiston pelitutkimuksen professori Frans Mäyrä.

Myös Game Studies-maisteriohjelma erottuu maailmalla edukseen. Stenrosin mukaan maisteriohjelmaan tulijoista noin kolmannes on Suomesta, kolmannes Euroopasta ja kolmannes Euroopan ulkopuolelta, joten kiinnostuneita löytyy todella ympäri maailmaa.

– Suurimmassa osassa pelitutkimuksen yliopistoista opetetaan nimenomaan pelien tekemistä. Meidän fokuksemme on sen sijaan pelien ymmärtämisessä ja se on merkittävä ero.

–Yhteiskunnassa tarvitaan muitakin asiantuntijoita, kuin vain pelien tekijöitä, vaikka on toki tärkeää, että pelitutkija ymmärtää myös pelien tekemistä.

Tällä hetkellä Tampereen yliopiston pelitutkimuksen tutkimusalalla on käynnissä muun muassa Suomen Akatemian rahoittama laaja tutkimus. Tutkimusnäkökulma on jaettu neljään; peleihin itsessään, pelien tekemisen tutkimukseen, pelaajatutkimukseen ja pelien yhteiskunnallisten kehystysten tutkimukseen. Tutkimus ei ole niinkään keskittynyt yksittäisiin pelinimikkeisiin, vaan tähtää selittämään laajempia ilmiöitä.

Stenrosin oma tutkimus on keskittynyt esimerkiksi larpkien eli live-roolipelien designiin, designien traditioihin sekä trendeihin.

– Osaamiseni pelitutkimuksessa on perinteisemmällä puolella. Myös digitaaliset pelit ovat tulleet tutuiksi, sillä pitäähän sitä aikaansa seurata. En voi kuitenkaan sanoa, että ne olisivat omintani.

Pelitutkimuksen maailmaan Stenros päätyi juuri roolipelaamisen kautta.

– Sain aikanaan tutkimusavustajan paikan Tampereelta, sillä minulla oli entuudestaan kokemusta roolipelaamisesta para-akateemiselta puolelta eli erityisesti harrastelijoista, jotka kirjoittivat asiasta analyttisesti apinoiden, akateemista tyyliä tavoitellen.

Roolipeleissä Stenrosia kiehtoo erityisesti mahdollisuus teeskennellä jotain muuta, kuin mitä itse on.

– Opimme teeskentelyn taidon jo parin ensimmäisen ikävuoden aikana. Tietynlainen luova valehtelu on elämässä äärimmäisen tärkeää. Tämä taito löytyy meistä jokaiselta, mutta sen hyödyntämättä jättäminen johtuu monesti uskalluksen puutteesta.

– Roolipelaamisessa keskeistä on nimenomaa ylittää nolouden tunne ja päästä yli kysymyksistä, että uskallanko, kehtaako tai voinko.

Itse roolipelaamiskokemusta Stenros kuvailee hauskaksi, mutta samalla erikoiseksi kokemukseksi.

– Roolipelaamistilanteessa rakennetaan läheisyyttä ja ystävyyttä yhdessä nolaten, mutta yksitellen valokeilaan heittäytyen. Laji on kiinnostava ilmaisun

Stenros näkee pelien ja pelaamisen laajenevan leikkiin, jolla on ihmistäkin pidemmälle ulottuva historia. Se on myös siitä uniikki tekemisen muoto, että sitä voi tehdä yhdessä toiseen lajiin kuuluvan yksilön, kuten koiran kanssa. – Se on mielestäni edelleen iso ja päräyttävä ajatus.

ilmaisun muoto, ehkä jopa oma taiteenlajinsa.

–Kyllä meistä jokainen osaa reagoida tilanteisiin inhimillisesti, ja siitä roolipelaamisessa on pitkälti kysymys. Tilanteet vaan saattavat olla fantastisia.

Stenrosin matka roolipelien parissa alkoi jo 80-luvun lopulla pöytäroolipelien parissa. Pöytäroolipelaaminen on usein yhdessä pöydän ääressä istumista ja tapahtumien ja tarinan kuvailemista sanallisesti.

Live-roolipelaamisesta eli larppaamisesta hän innostui 90-luvun puolessa välissä. Larppaamisessa ajatuksena on sanallisen tarinankerronnan lisäksi olla roolissa kehollisesti pukeutumalla ja eläytymällä. Molemmat roolipelaamisen muodot ovat edelleen osa Stenrosin vapaa-aikaa.

Mitään tiettyä haavehahmoa Stenros ei paljasta omaavansa, vaikka jotkin hahmot ovat toimineet innoituksen lähteenä.

– Haluan yleisesti, että hahmot ovat jotenkin omia, sen sijaan että peilaisiin jotain tiettyä jo olemassa olevaa roolia.

– Pidän reaaliaimaailmaan hahmoista. Hahmot sijoittuvat joko nykyhetkeen tai 100-150 vuoden aika-akselille, menneisyyteen tai tulevaisuuteen.

Myös muunlainen pelaaminen on edelleen asia, jonka parissa Stenros viettää vapaa-aikaansa. Hän kuitenkin

myöntää, että tutkijuudesta on enää vaikea irrottautua kokonaan.

–Päähän puskevat helposti sosiologin tai pelitutkijan lasit. Ei kuitenkaan niinkään pelitilanteessa, mutta pienikin tauko aktivoi analysoimaan peliä.

Stenrosilla on peli repertuaarissaan muutama vuosia mukana pysynyt peli.

– Reilun vuosikymmenen olen pelannut Cookie Clickeriä. Tällä hetkellä pelaan myös Marvel Snapiä kännykällä. Sitä tulee pelattua vähän joka päivä. Myös kaikenlaisia korttipelejä ja jotain lautapelejä tulee pelattua, ei tosin niin paljon kuin haluaisin.

– Sitten tulee seurattua muiden perheenjäsenten pelaamista. Sitä on kiinnostava miettiä, missä kulkee pelaamisen raja. Onko sekin pelaamista, kun katsoo vierestä ja neuvoo. Toisaalta ei kai se raja ole niin tärkeä.

Stenrosin peleihin liittyvä menovinkki:

Kannattaa käydä tutustumassa larppeihin Games As Art Centerissä Ratinan vieressä. Leland Masek, yksi meidän väitöskirjan tekijä pyörittää sitä.

Tiedon kuuluisi kuulua kaikille

Teksti ja kuvat: Joonas Laine

**“Nuoria aliarvioidaan.
He haluavat puolustaa
arvojaan ja
oikeuksiaan”.**

Lumo Sahlberg haki ensi kerran informaatiotutkimukseen, koska se sattui olemaan osa viestintätieteitä. Parina vuonna täytetyiltä opintopolun hakemuksilta löytyi myös journalistiikkaa, suomen kieltä ja mediatutkimusta, jokaisesta niitä tarjoavista korkeakouluista.

–Kevään 2022 informaatiotutkimuksen pääsykoe oli kaikkein kiinnostavin. Kokeessa käsiteltiin Brexitin jälkimaininkeja, informaation liikkumista ja hyväksikäyttöä, Sahlberg sanoo.

–Jäin silloin neljännelle varasijalle.

Informaatiotutkimuksen pääsykokeen aiheet jättivät mieleen kytevästä kipinästä. Brexitin jälkeen on käynyt ilmi, ettei monikaan britti oikeastaan tiennyt mitään äänestä.

–Todennäköisesti vastaavia tilanteita on tapahtunut vuosien varrella useasti, niitä vaan ei ole tajuttu. Demokratiassa niin ei saisi olla.

Sahlberg haluaisi taistella tätä vastaan tarjoamalla kaikille mahdollisuuden saada niin paljon tietoa kuin suinkin mahdollista.

–Kirjastot ja arkistot ovat täynnä tietoa, mutta se ei aina ole maallikolle löydettävissä, Sahlberg toteaa.

–Tiedon pitäisi olla pitkälti esillä ilman suurempaa etsimistä. Toisinaan jopa perustieto voi olla hankalasti saatavilla tai maksumuurin takana.

Hän nostaa esimerkiksi potilasasiamiehet. Hänen mukaansa harva edes tietää kyseisestä palvelusta tai ketä varten se on.

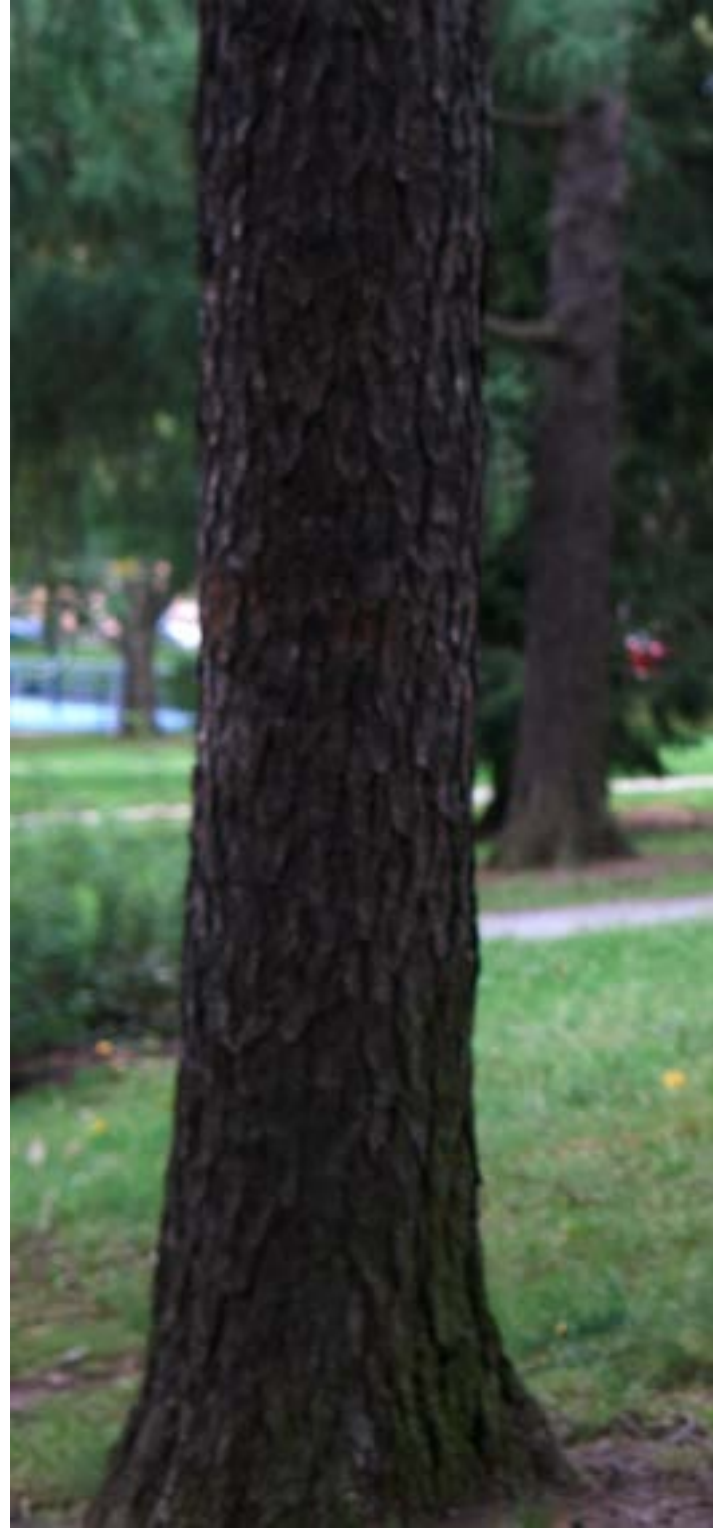
”Tiedon pitäisi olla pitkälti esillä ilman suurempaa etsimistä.”

Eniten selkeää ja luotettavaa tietoa Sahlbergin mukaan ansaitsevat nuoret

–Algoritmit osuvat kaikkein pahiten nuoriin ja erityisesti alaikäisiin. He lipsahtavat helposti TikTokissa jonnekin alt-right tai **Andrew Tate** -maailmaan ihan vain, koska sattuiivat tykkäämään parista satunnaisesta pelivideosta. Tämä osaltaan johtaa kuplautumiseen.

Häntä ovat kiinnostaneet nuoret, heidän tiedon saantinsa ja osallistuttaminen yhteiskuntaan jo pidemmän aikaa.

–Tajusin ettei minulla ole oikeutta kirjoittaa aiheesta ilman omaa kokemusta. Tasapuolisuus vaatii ymmärrystä, jonka voi saada vain sisältä päin. Tämän vuoden tammikuussa aloitin nuorisotyöntekijän opinnot, hän sanoo vakavana.

–Saa nähdä miten ne jatkuvat nyt, kun tuli tällaiset yllätykset yliopisto-opinnot tähän väliin. Jostain pitäisi löytyä nuorisotila, jonne pääsisi työharjoitteluun. Tampereella nuorisotiloja on aika vähän.

Opinnot ovat käytännönläheiset. Suuri osa vuoden kestävästä koulutuksesta kuitataan työharjoittelulla.

Työskennellessään viime keväänä pääasiassa 9–20-vuotiaiden nuorten kanssa hän oppi paljon.

–Nuoria aliarvioidaan. He haluavat puolustaa arvoaan ja oikeuksiaan.

Sahlbergin mielessä usein puhuttaessa nuoret ohitetaan julkisessa keskustelussa kokonaan, jopa silloin kun he ovat itse puheenaihe.

Sahlberg kertoo päässeensä näkemään nuorten tiedonjanon ja innon. Usein nämä tunteet muuntuivat turhautumiseksi, kun tarvittavia tietoja tai taitoja ajamaan omaa asiaa ei lopulta ollutkaan.

Millainen sitten Sahlbergin ideaali tiedonjakokanava olisi?

–Koko konseptin pitäisi olla sellainen, että sen tavoitteena on tuottaa tietoa. Ei rahaa.

Sahlberg arvelee, että oleellinen tieto pakattuina videomuotoon voisi olla toimivin vaihtoehto. Mihin kaikki tieto sitten säilöittäisiin?

–Ehkä joku nettiarkisto. Näin perinteisellä alalla on pelottavaa lähteä ehdottamaan jotain näin radikaalia, hän sanoo naurahtaen.

Lumon go-to-drinkki:

Amaretto sour + ainoa hyväksytty tapa valmistaa se

- 4cl Disaronno Originale (ei voi korvata)
 - 2cl limemehu
 - 1cl ruokosokerisiirappia / n. 2cl sokerisiirappia
 - kananmunan valkuainen tai fomeeta (HUOM. suurin osa fomee tuotteista maistuvat oudolta eivätkä vaahtoa nätisti. Vegeversiossa siis ehkä jättäisin pois kokonaan tai sitten käyttäisin kikherne mehuu noin 2cl)
 - Pälle joko bittereitä tai Maraschino kirsikka
1. Jähdytä lasi jällä ja laita se sivuun odottamaan
 2. Mittaa ainesosat sheikkieriin ilman jäitä ja sheikkaa tarmolla noin 20 sek. (sheikataan "munavaahto")
 3. Lisää sheikkieriin jäitä ja sheikkaa kunnes näpit jäätyy kunnolla
 4. Laita jähdytettyyn lasiin tuoreet "kuivat" jäät ja siivilöi juoma lasiin
 5. Pälle pari tippaa Angostura bittereitä tai/ja Maraschino kirsikka

”Tajusin ettei minulla ole oikeutta kirjoittaa aiheesta ilman omaa kokemusta.”

Sahlberg uskoo, että opinnot Tampereen yliopistossa tarjoavat hyvän lähtökohdan matkalle kysymysten suohon, jota haave tiedon tasapuolisesta jakamisesta eittämättä tuottaa.

–En usko, että pelkän infomaatiotutkimuksen opinnoilla pääsee näihin kysymyksiin käsiksi, mutta toisaalta eipä pääse millään muullakaan.

Hän uskoo tarvittavan osaamisen paletin kehittyvän vasta ajan saatossa käytännön harjoittelun kautta.

–Vanhempani tapaa sanoa, että on parempi olla moninaisesti lahjaton kuin yksipuolisesti lahjakas.

Fuksisyksy on Sahlbergin osalta lähtenyt hyvin käyntiin. Uuden yliopiston yhteisöllisyys on jopa lyönyt ällikällä.

–Verrattuna kuulemiini kokemuksiin muualta yhteisöllisyys on täällä eri tasolla.

UDKn hän esitteli työkaverilleen jo toisen viikon kohdalla ”meidän” ainejärjestönämme.

–Sosiaalisesti ei ole tarvinnut itse tehdä mitään, kun UDK on vienyt kaiken vapaa-ajan. Kavereita on ollut helppo löytää, kun muuhun ei ole annettu vaihtoehtoa.

Opintojen ohella Sahlberg työskentelee baarimikkona ympäri Mansen kuppiloita. Lempipaikakseen uudesta kotikaupungistaan hän sanoo Passionin terassin.

–Olen asunut täällä kuukauden.

Reportaasi

Tilaa, yhtenäisyyttä ja popkulttuuria- tarina AJ-tilan seinämaalauksen takana

Teksti: Miika Moilanen Kuva: Saila Juuti

Muistatko ensimmäisen kertasi, kun löysit tiesi UDK:n ainejärjestötilaan? Mihin huomiosi kiinnittyi ensimmäisenä? Viestikö klaustrofobian laukaisema adrenaliini tilan pienuudesta vai tarttuiko katseesi seinää koristaviin muistoesineisiin aina Pokémon-korteista kunniakirjoihin. Jos jäit kynnykselle ihmettelemään ja käänsit katseesi ovelta oikealle, niin kohtasit väistämättä UDK:n ainejärjestötilan kiinteän katseenvangitsijan: koko takaseinän koristavan seinämaalauksen.

Jos olet aloittanut opintosi vuoden 2013 jälkeen, niin tämä seinämaalaus on ollut sinulle kiinteä osa kompaktia ainejärjestötilaamme tai jopa ainejärjestömme identiteettiä. Kun olet aluksi mediatutkinut kaikki maalaukseen piilotetut populaarikulttuuriviittaukset, niin maalaus jää usein vaille syvempää huomiointia. Vuosia jatkunut huhumylly uudesta, toivottavasti suuremmasta, ainejärjestötilasta saa kuitenkin katsomaan UDK:n nykyistä kotia nostalgian värjäämien lasien läpi ja pohtimaan tämän pienen tilan sisäänsä pakkaamaa historiaa.

Tämän vuoksi Asiasanan toimitus on etsinyt yhden ainejärjestötilan seinämaalauksen suunnittelijoista ja maalareista ja selvittänyt tämän teoksen taustoja ja toteutusta. Kysyin vuonna 2012 UDK:ssa opiskelleelta **Saila Juutilta** seinämaalauksen taustoista sekä tekoprosessista:

Milloin seinämaalaus on tehty ja mikä oli sinun roolisi prosessissa?

“Seinämaalauksen suunnittelu on aloitettu syyskuussa 2012 uuden AJ-tilan varmistuttua. Totesimme, että tilassa ei ole edes ikkunaa, joten ensimmäisillä AJ-

kahveilla syntyi ajatus maalata sellainen. Koko seinän valeperspektiiviillä oli mahdollista luoda lisää ”tilaa” AJ-koppiin. Itse halusin myös tehdä maalauksen, johon olisi mahdollista ottaa mukaan paljon erilaisia ideoita ja antaa muillekin halukkaille mahdollisuus toteuttaa niitä.”

Miten kuvan suunnittelu tapahtui ja millainen maalausprosessi oli?

“Luonnostelin “kirjahyllyn”, jonka yksityiskohtia ideoimme yhdessä UDK:n Facebook-ryhmässä ja myös kasvotusten, lisäten ajatuksia myös maalausprosessin aikana. Mielestäni ideassa onnistuttiin myös yhdistämään UDK:n useampi opintosuunta, uudet mediat, populaarikulttuuri, sekä historialliset juuret kirjasto- ja arkistotieteissä. Maalausprosessiin osallistui ainakin kymmenkunta ihmistä. Yksityiskohtia maalaukseen tehtiin **Paula Rädyn** kanssa pitkin syksyä, ja maalaus valmistui tammikuussa 2013.”

Pitikö kuva suunniteltu seinämaalaus jotenkin hyväksyttää yliopiston tahoilta?

“Maalaukseen haettiin lupa yliopistolta ja saimme myös vahtimestareilta luvan aloittaa työt lauantaina – sekä tikkaat. En tarkkaan muista pitikö kuvasuunnitelma erikseen hyväksyttää yliopistolla. Jos näin oli, niin hyväksyntä tapahtui lyijykynäluonnoksen perusteella, ja siitä puuttui vielä useita yksityiskohtia. Tosin melko tunnistettava **Ilkka Mäkinen** [seinämaalauksen kivipystin hahmo, kirjastohistorian dosentti, joka toimi luennoitsijana Tampereen yliopistossa] oli siinäkin mukana.”

Seinämaalauksen lyijykynäsuunnitelma vuodelta 2012. Saila Juuti.

Mitä tällainen seinämaalaus mielestäsi merkitsee ainejärjestölle?

“Maalauksen toteutus tarkoitti uuden AJ-tilan muuttamista meidän huoneeksi.

Toivon, että tulevatkin opiskelijasukupolvet ovat saaneet iloa eri viittausten bongailusta ja mahdollisesti jo hiukan nostalgiaa joidenkin asioiden ajankohtaisuuden karistessa. Olisi kiva, jos uudet opiskelijat lisäisivät kuvaan asioita, jotka heidän kohdallaan ovat merkityksellisiä.”

Jos nykyisestä tilasta luovutaan, niin millaisen kohtalon haluaisit seinämaalaukselle?

“Olisi hienoa, jos maalaus saisi jossain muodossa jäädä. Jos tila menee

esimerkiksi toisen ainejärjestön käyttöön, niin maalauksen uusiminen graffitihengessä päälle maalaamalla olisi hyvin alkuperäisen hengen mukaista.”

Olkoon UDK:n AJ-kopin tulevaisuus millainen tahansa, niin voimme toivoa, että uniikki seinämaalaus ilahduttaa ainejärjestöömme liittyviä opiskelijoita vielä kauan jatkossakin. Tämä seinämaalaus on tuonut Pinni B:n kellariin lisää tilaa ja tuulahduksen kirkasta ulkoilmaa, jossa taivas on ikisininen ja pilvilautat katoavat mielikuvituksen loputtomaan horisonttiin. Muutosten tapahtuessa olkoon ainejärjestötilan seinä kannatteleva rakenne, sillä vuonna 2013 seinän pintaan valmistunut maalaus on kannatellut UDK:n ainejärjestöhenkeä jo kymmenen vuotta.

Läpeensä medioituneen Maailman kartanlukija

Teksti ja kuvat: Joonas Laine

Kaarina Nikunen teki vajaa kaksikymmentä vuotta sitten suuren päätöksen. Helsingin Sanomien ulkomaantoimitus jäi taakse hänen palatessa takaisin akateemiseen maailmaan. Hän palasi syvimpien kiinnostuksen kohteidensa äärelle ja ryhtyi mediatutkijaksi.

Vuonna 1989 Tampereen yliopistossa tiedotusopin opinnot aloittanut Nikunen kiinnostui opiskeluvuosien aikana naistutkimuksesta, kirjallisuustieteestä, filosofiasta ja tutkimuksesta.

Tutkimuskohteena journalismi ei kuitenkaan kiinnostanut. Mielessä pyörivät populaarimediaa koskevat kysymykset.

– Pidin gradun tekemisestä. Aiheenani oli *Absolutely fabulous* -sarja. Minua kiinnosti huumori ja sukupuoli sekä median merkitys näiden asioiden esittämisessä ja yhteiskunnallisessa vaikuttamisessa, Nikunen sanoo.

– Oikeastaan olen nyt todella lähellä sitä mistä olen lähtenyt.

Nikunen väitteli tohtoriksi vuonna 2005. Väitöskirja *Faniuden aika. Kolme tapausta tv-ohjelmien faniudesta vuosituhannen taitteen Suomessa käsitteli fanikulttuuria ja fanittamista*. Tämän jälkeen alkoi poukkoileva ura yliopistoissa Suomessa ja maailmalla. Mielenkiintoiset mahdollisuudet seurasivat toinen toisiaan. Lopulta hänelle aukesi ensiksi tutkijan paikka Tampereen yliopistosta, joka vaihtui välivaiheiden kautta lopulta professuuriksi.

–Omasta mielestäni kaikki on mennyt hyvin. Olen ollut todella onnekas, eikä ole tarvinnut katua sitä vaikeaa valintaa, jonka tein, hän toteaa.

Nikusta on alusta asti kiinnostanut erityisesti ihmisten suhtautuminen ja osallistuminen mediasisältöihin. Hän halusi soveltaa väitöskirjaa tehdessä karttuneet taidot

yleisötutkimuksesta ja osallistavankulttuurintutkimisesta. Seuraava tutkimus koski maahanmuuttaja nuorten median käyttöä.

– Opetin Hervannassa yhdessä lukiossa Suomi toisena kielenä (S2) ryhmää ja samalla haastattelin heitä. Minua kiinnosti miten, mediasisältöä tuotetaan vähemmistöille.

Samoihin aikoihin sosiaalinen median rooli ihmisten arjessa kasvoi hetki hetkeltä. Niinpä Nikunen lähti mukaan projektiin, jossa tutkittiin mediavälitteisyyden vaikutusta tunteisiin, kärsimyksen kokemukseen ja ymmärrykseen.

–Tämä oli vaihe missä tunteiden tutkimisesta tuli minulle tärkeää. Se on jatkunut tähän päivään asti.

Maahanmuutto ja sosiaalisen median valtakauden alkuaikat 2010-luvun alkupuolella, on yhdistelmä, jota tutkittaessa ei voi välttyä törmäämästä rasismiin.

–Noihin aikoihin käynnisti ja johdin projekteja, joissa tutkitaan rasismien ja sosiaalisen median suhteita, Nikula sanoo.

–Olen ymmärtänyt, että sosiaalinen media ympäristönä on asia, joka vaatii tarkastelua, sillä onhan se niin suuri osa meidän nykyistä elämäämme.

Jatkumon seuraava vaihe oli alkaa kyseenalaistaa teknologiajättien ylivaltaa sosiaalisen median alustoista ja tätä kautta ihmisten elämistä.

A photograph of a modern building with a large glass balcony and a glass door entrance. The building has a light-colored facade and a dark metal railing on the balcony. A tall, thin evergreen tree is visible in the background. The sky is overcast.

Tällä hetkellä Nikunen on muun muassa mukana projektissa, joka tutkii dataistuneen ja automatisoidulla päätöksenteolla varustetun julkisenhallinnon toimintaa ihmisiin.

- Minua kiinnostaa tutkia sitä, miten meille käy ihmisinä, kun yhä useammin vastassa on digitaalinen alusta ihmisen sijaan.

Eräänlainen välitilinpäätös oli vuonna 2019 ilmestynyt kirja *Media Solidarities: Emotions, power and justice in the digital age*.

–Siinä tiivistyi kysymyksiä osallistumisesta, tunteista, median murroksesta ja pakolaisuudesta.

Kirjan julkaisun jälkeen Nikusella oli hetken olo, että hän oli sanonut sanottavansa.

–Kirjoittaminen oli kova puristus.

Muutamaa vuotta myöhemmin kiinnostus kirjoittamista kohtaan on palannut.

–Haluaisin palata kärsimysteemaan ja tunteisiin.

Kärsimystä käsitellessä pääkysymyksinä ovat kenen kärsimystä kuvataan ja miten. Erityisesti Nikusta kiinnostaa, kuinka ihmiset reagoivat kärsimystä nähdessään.

Perinteisesti tämän alan tutkimus on keskittynyt esimerkiksi humanitaaristen kampanjoiden ympärille. Mikä tapahtuma koskettaa ihmisiä tarpeeksi voimakkaasti, että he haluavat auttaa?

–Suurin osa aihetta käsittelevistä tutkimuksista on kirjoitettu aikana, jolloin ei ollut dataistunutta tai algoritmien hallitsemmaa mediaympäristöä.

Uudemmat tutkimukset ovat osoittaneet, että nykypäivän yksilöihin keskittyneessä ja kärsimättömässä sosiaalisen median maailmassa kärsimystä aiheuttaneen tragedian täytyy olla poikkeuksellinen pysyäksään pinnalla pidempään. Tämän lisäksi on täysin omana ongelmana kuplautuminen. Algoritmit määrittävät mitä näemmä tai emme näe, kampanjat ja kärsimykset voivat aivan hyvin jäädä joidenkin kuplien ulkopuolelle.

–Eri maailmojen kohtaamisesta on voinut tulla entistä hankalampaa.

Myös elokuvat ja sarjat kiinnostavat edelleen. Maailma ja sieltä löytyvät tavat kertoa tarinoita ovat muuttuneet, mutta Nikunen ei usko, että sisällöllisesti merkittävää muutosta olisi tapahtunut.

–Hyvät tarinathan pysyy, hän sanoo.

Joitakin muutoksia on kuitenkin tullut. Nykykatsoja pysyy mukana kerroksellisuudesta huolimatta, tarina voi siirtyä esimerkiksi ajassa moneen kertaan ilman ongelmia.

”Palvelulla, jossa ei ole ketään, ei tee mitään.”

–Ehkä myös se kenen tarinoita kerrotaan, on muuttunut. Nyt on enemmän vähemmistöjen ja naisten tarinoita.

Takana ovat liikkeet alan itsensä sisällä. Nikunen oli itse mukana lyhytelokuvaprojekteissa feministisen opiskelijaliikkeen kautta.

–Mediatutkijana ajattelen kuitenkin, että suurin muutos on rakenteellinen. Televisio ei ole enää olohuoneen nurkassa, vaan se on meidän kännyköiden mukana kaikkialla missä olemme.

Nikusen mukaan eletään mediatutkijan kannalta äärimmäisen mielenkiintoista aikaa. Media murroksen lopullisista vaikutuksista ei ole vielä tietoa. Muutos on tuonut toisaalta mukanaan monipuolistavia tuulahduksia. Euroopan unionin linjaus kansallisille tuotannoille varatuista kiintiöistä ovat osaltaan jo rikastuttaneet mediakenttää. Samalla ilmassa roikkuu paljon suuria kysymyksiä, kuten miten käy sellaisille julkisille palveluille kuin YLE ja ovatko suuret yhteisölliset kokemukset historiaa maailmassa, jossa tarjonta on hajautettu täysin levälleen ja eri palvelut ajavat ihmisiä kupliin?

–Muistan kyllä sen tuskan, kun suoratoistopalvelut alkoivat yleistymään, eikä kahvipöydässä istujat olleetkaan nähneet samoja sarjoja samaan aikaan.

Kaarina
Nikusen
parhaat
(viime
aikojen)
sarjat:

Dopesick

Babylon
Berlin

The Bear

Kesäkuussa Nikunen kommentoi Helsingin Sanomille (19.7.2023) poliitikkojen viestipalvelu Twitterin, nykyisin X, käytön haitallisuudesta. Hänen mukaansa poliitikot saavat vääristyneen kuvan kansalaisten mielipiteistä, jos he luottavat liikaa vain omaan näkymäänsä ja siellä käytävään keskusteluun.

Nikunen on jo pidemmän aikaa pohtinut olisiko todellisuudessa reilumpi ja demokraattisempi sosiaalinen media mahdollinen. Hän listaa palvelulle kriteereiksi julkisrahoitteisuuden ja kattavan moderoinnin, eli sisällön hallinnan.

–Nykyisin käytetään paljon automatisoitua tai ulkoistettua moderointia, kyseessä on tietysti resurssikysymys.

Lisäksi palvelun pitäisi tietysti olla

houkutteleva.

–Palvelulla, jossa ei ole ketään, ei tee mitään. Olen miettinyt, että ennen kuin Facebook lanseerattiin, olisi Euroopan julkisella puolella ollut mahdollisuus lanseerata oma alustansa, mutta se hetki meni jo.

Nikunen sanoo, että on olemassa jo palveluita, joilla on paljon hyviä ominaisuuksia. Usein uusien palveluiden käyttöönotossa vastaan tulevat kuitenkin helppokäyttöisyyden puute

–Facebook ei ole erityisen hyvä, vaan sen käyttö on mahdollista ja siellä on muitakin, Nikunen sanoo.

–Ainakin boomereiden keskuudessa, hän lisää nauraen.

Juoksukisa hautaan

Rakas lukija, teetkö mielestäsi tarpeeksi? Oletko saavuttanut elämässäsi pisteen, jossa voit maata tyytyväisenä sängyssä ja todeta, että kaikki mitä sinun piti tänään tehdä on nyt tehtynä? Minulla on sinulle vastaus: ET. OLE.

Äläkä nyt ala nillittämään, että söit viidesti, joit kaksi litraa vettä, siivosit, autoit naapurin mummoa sekä siinä sivussa ystävää hädässä, opiskelit, kävit tanssitunnilla ja museossa, luuit parikymmentä tietokirjaa ja yhden venäläisen klassikon, soitit isoisälle ja kaiken kukkuraksi heitit työkeikan.

Eiköhän olisi aika pompata sieltä vällyjen välistä pois ja lähteä vielä kaverin kanssa lenkille, sillä eihän sosialisoitumista saa unohtaa. Ja nyt kun kerran nipistetään noista naurettavan runsaista yöunista, niin oletkos huomannut että lähisalilla olisi tarjolla kello 4:00 alkava HIIT treeni? Siitä saisi eittämättä kivan freesin fiiliksen uutta päivää varten. Ja mitä nyt noihin keikkatöihin tulee, niin oletkos harkinnut lisääväsi työsopparissasi nollan eteen nelosen? Tai mitä sitä nyt turhaan mammoilemaan, tupla tai kuitti sanon minä. Ja jottei nyt lipsuttaisi liikaa yksilökeskeisyyden puolelle, niin oletko harkinnut vapaaehtoistyötä, lihatonta lokakuuta, ilmastotalkoita, kuukausilahjoittamista ja aktiivista kunnallispolitiikkaan osallistumista? Ai miten niin, eivät rahat riitä lahjoittamiseen? Mene oikeisiin TÖIHIN! Sieltä ne oikeat aikuiset elantonsa kaivavat, eivätkä mistään yhteiskunnan taskuista niin kuin te laiskat pikku kakkakikkareet. Muistathan sitten, sijoittaa vähintäänkin 75% palkkakuitistasi OST ja ASP-tilille, sijoitusasunnot eivät tule itsestään! Ai miten vain huonoja työpaikkoja tarjolla? Kun se ja se oli sen ja sen ikäinen niin he olivat kaupunginjohtajia ja kirurgeja ihan vaan jumalan armosta ja keskikoulupohjalta. Kyllä silloin osattiin sentään elää. Ja ostella autoja ja lentoja ulkomaille ja sijoittaa aseisiin sekä fossiilisiin polttoaineisiin ja ja ja mitä kaikkea nyt kunnolliseen elämään kuuluikin.

Jos jo putosit kärryillä ja ihmettelet, että missä mennään niin ihan vaan nopeana briiffinä. Nyt on vuosi 2023 ja ainoa ohje on, että: Älä polta kynttilää molemmista päistä. Valele se bensalla ja sytytä koko paska tuleen. Liekkien laannuttua. Syö loput. Pidä mielessä Afrikan lapset.

Täydelliseksi ihmiseksi nousta tuhkasta kuin feeniks. Levitä siis repaleiset siipesi ja nouse kohti uusia haasteita. Tai mitä haasteita ne nyt muka on. Lasten leikkejä lähinnä, eihän enää edes tarvitse hiihtää ylämäkeen ja muistathan sitten, ettei ennenkään valitettu luulotaudeista. Pistä vaan puhelin taskuun niin jo alkaa helpottamaan.

Levätä ehtii kuolleenakin. Ja ällös huoli tällä elämäntyylillä se koittaa aiemmin kuin arvaatkaan.

Ruoka Lusikka

Tällä palstalla otetaan nasevasti kantaa kenenkään pyytämättä tai tahtomatta toisinaan ajankohtaisiin, mutta suurimmalta osin menneen päivän aiheisiin. Kirjoittajalla on hallussaan kaikki mitä nykypäivän argumentaatioon tarvitaan, eli vaihtelevan luja usko itseensä ja tekemiseensä.

Jaettu tila

Yhteinen olohuone, askartelupaja ja keräilykokoelmia. Asiasana lähti tutustumaan UDK:n alumnin ja hänen ystäviensä poikkeukselliseen vapaa-ajanviettotilaan.

Teksti: Sanni Huttunen

Kuvat: Joonas Laine

Tampereen Itsenäisyydenkadulla on kerrostalon asuinpiha, jonka päädyssä on hämärässä pilkottavat, alaspäin vievät rappuset. Rappuset johtavat valkoisen oven luo, josta tulee mieleen pommisuojan ovi. Oven avautuessa edessä on kerhohuonomainen maisema. Huone on pitkä ja katto matala tilan laajuuteen nähden. Huonetta valaisee loisteputkilamput, ja melkeinpä kaikilla huoneen laitamilla on tuttuja hyllykköjä. Lukuisten Ikean Kallax-hyllyjen takaa pilkottaa muutamia led-valoja. Hyllyt ovat täynnä lautapelejä, figuureja, elokuvia, sekä näyttäisi siltä, että muutamalle lisähyllylle olisi tarvetta. Tätä huonetta kutsutaan kerhoksi.

Ville Koivumäki ja Niko Ranta ovat **Anssin, Antin, Mikon** ja **kahden muun Villen** kanssa vuokranneet kerhotilan yksityiseen käyttöönsä vuoden 2021 alussa. Ranta on UDK:n informaatiotutkimuksen alumni. Korona-aikaan ystävykset totesivat figuurien rakentelun kotioloissa käyvän liian ahtaaksi ja hommasivat tämän tilan itselleen. 149-neliöinen tila on jaettu käyttötarkoitusten ja kokoelmalajitelmien mukaisiin osiin, kuten 3D-printtausnurkka, roolipelihihly ja retropelikonsoli-alue. Varsinaisia nimiä tai aluejaotteluita ei kuitenkaan tilassa ole, sillä erilaisten nurkkauksien käyttötarkoitus tulee kyllä ilmi niiden tavaroista, kuten vaikkapa 3D-printtereistä. Jokaisella kerholaisella on oma erityinen kiinnostuksenkohteensa.

— Vuokranmaksajista minä, Niko ja Anssi ollaan roolipeliapuolelta, yksi pelaa mätkyä (*Magic the Gathering*) ja loput ovat figuuripuolen tyyppejä, Koivumäki kommentoi.

Kerho on kuitenkin laajan porukan kovassa ja monimuotoisessa käytössä. Viime viikonloppuna Koivumäki vietti tilassa 40-vuotissyntymäpäivää, ja kerhoa käyttävät viikoittain muutkin kuin vuokraajat. Joskus tilaan tullaan myös työskentelemään.

— Muutamalla vuokranmaksajista on jälkipolvea, jolle olemme pitäneet lastenjuhlia, Ranta kertoo.

Kerholla on järjestetty myös elokuvafestivaaleja. Tilan siivous tapahtuu tapahtumanomaisesti sinä päivänä, kun 13. päivä osuu perjantaille. Tällainen päivämäärä sattuu, vuodesta riippuen, yhdestä kolmeen kertaa vuodessa.

— Tähän mennessä olemme aina onnistuneet siivoamaan tuon päivän sattuessa. Paikalle saattaa saapua parikymmentä ihmistä, ja silloin oikeasti siivoamme. Käytämme matot ulkona ja olemme joskus vuokranneet tekstiilipesurinkin, Ranta kertoo.

Tällä hetkellä kerholla on vieraan silmin tavaramäärään nähden siistiä, mutta Koivumäki ja Ranta kertovat, että kesäinen patteriremontti ja viikonlopun nelikymppiset rokottavat ainakin tilan järjestelmällisyyttä.

Koivumäki ja Ranta antavat kerhosta kierroksen.

Ensimmäisenä on vastassa nimetön maskotti. Maskotilla on patruunavyö, jossa on figuurien maalaamiseen tarkoitettuja pieniä maalipurkkeja. Sen vieressä on Kallax täynnä sarjakuvia.

Kuvan torni on rakennettu käsin tiilistä alkaen.

— Meidän sarjakuvakokoelmamme on saatu **Ikosen Kimi** -nimiseltä tyypiltä, joka on lapsesta asti keräillyt sarjakuvia. Hänellä oli ongelma säilöä kaikkia sarjakuvia, joten hän päätti antaa ne meille, Koivumäki kertoo.

Kokoelman mukana on tullut Hämähäkkimies-lehden numero, jossa esiintyi ensimmäistä kertaa Venom. Tämä numero olisi ilmeisesti arvokaskin, jos se olisi hyvässä kunnossa. Lehdet on kuitenkin tuotu tilaan luettavaksi, Koivumäki kertoo.

Sarjakuvahyllyä seuraa lautapelihyllyjen osasto, jonka välissä sijaitsee keittiö.

Yhdellä lautapelihyllyllä on peli nimeltä *Timanttiponit*. Peli on aseteltuna sen näköisesti, että se on hiljattain huolimattomasti pistetty takaisin hyllyyn.

— Se on yksi pelatuimmista peleistä täällä. Minusta tuntuu, ettei sitä pelata edes oikeilla säännöillä, vaan lapset piilottelevat pelissä olevia timantteja ympäri kerhoa ja sitten etsivät niitä, Koivumäki kertoo.

— Lautapelejä on lisää myös meillä kotona. Me olemme pitäneet kirjastopeluutuksia näillä peleillä Lopella ja Parkanossa. Korona lopetti sen toiminnan, joten ehkä senkin takia hommasimme tämän tilan meille.

Kaksikolla on ystäviensä kanssa peliyhdistys nimeltä *Starbacon*. Yhdistyksen alla he ovat käyneet

esittelemässä Lopen ja Parkanon kirjastoissa lautapelejä sekä roolipelejä ja opettaneet ihmisiä pelaamaan niitä. Lopen kirjastonjohtaja oli porukan tuttava, jonka kautta yhdistys sai kirjastopeluutusten palkkiona vuokrattua leirikeskukseen ja järjestettyä Starbacon-tapahtuman.

— Jotkut voivat tulkita nimen tarkoittavan tähtipekonia, mutta se ei ole tarkoitus. Nimi lausutaan Starba-con, Ranta painottaa.

Lautapelihyllyjen seasta löytyy muutakin, kuten roolipelihahmoja, lapsille leluja, VHS-soitin, pienoisorakennelmia ja uusimpana lisäyksenä LP-kokoelma. Yhden pienoisorakennelman sisälle on ujutettu **Paul Hardcastlen** albumi *19*.

— Ehkä tämä on ajankohtainen, koska Ukrainassa on niin paljon nuoria sotilaita, niin kuin Vietnamin sodassa, jossa keski-ikä oli aika alhainen. Yhdessä biisissä taidetaan laulaa, että toisessa maailmansodassa keski-ikä oli 26 vuotta ja Vietnamin sodassa 19 vuotta, Ranta pohtii.

Yhden lautapelihyllyn läpi pilkottaa sinistä valoa pienestä nurkasta. Nurkassa näyttäisi olevan jonkinlainen askartelupiste.

— Täällä on varmaan viimeksi tehty juhlakoristeita erään parin kymmenvuotishääpäiville. Tämä on ollut heidän oma spottinsa viime aikoina, Koivumäki kommentoi.

Askarteluale jatkuu vasemmalle jakautuen maastontekomateriaaleihin tarkoitettuun pöytään, figuurien maalaamispöytään ja 3D-printtausnurkkaukseen. Tätäkin aluetta kehystää Kallaxit täynnä askartelumateriaaleja ja figuureja. Yhdellä hyllyistä on valmiiksi tehtyjä pieniä tiiliä pienoismalleja varten, jotka on leikattu *Proxxon*-kuumalankaleikkurilla. 3D-tulostusnurkkaus on ottanut eniten osuaa kesäisen patteriremontin ja viikonlopun syntymäpäivien jäljiltä. Samassa nurkassa on myös ruiskumaalaus piste. 3D-printtaukseen tarvittavia laitteita on kaksi. Toinen tulostamiselle ja toinen tulosteiden pesulle. Tulostus tapahtuu ylösalaisin.

— Tällä tavalla tulostuksesta tulee hemmetisti tarkempi, Koivumäki kertoo.

Askartelualueen ja figuurihyllyjen jälkeen tulee avara alue, joka on kohtalaisen harvoin käytössä. Alueella on kolme televisiota, useita sohvia ja monta retropelikonsolia. 40-vuotisjuhlissa konsoleilla järjestettiin speedrun-turnaus. Tällä hetkellä työn alla on selvittää aluetta vaivaava johtokaaos ja saada kaikki laitteet “seiniin”.

”Lempiasia tässä koko kerhotilassa on se, että tämä on kuin yhteinen olohuone. Periaatteessa tuntuu kuin Jokaisella kävijällä olisi kotonaan ovi tähän huoneeseen.”

Sitten saavumme Koivumäen ja Rannan vahvuusalueelle roolipelien pariin. Hyllyn ylimmällä tasolla ilmastointiputkea vasten nojailee *Phoenix Command* -roolipelijärjestelmä. Noviiille järjestelmää voisi kuvata parhaiten jonkin näköiseksi roolipelien lisäosaksi, joka mallintaa väkivaltaa ja taisteluja.

— Tämä järjestelmä on kohtalaisen hyvä mallinnus siitä, miten aseet ja ihmiskeho toimivat. Täällä laatikossa on aika paljon kamaa, en muista mitä täällä enää on. Vietnamin sotaa, venäläisiä, ylipäättään ohjeita siitä miten maailma toimii, aseita, Ranta luettelee.

Ranta kertoo, että roolipelijärjestelmä perustuu fysiikkaan ja on syntynyt teknillisen- sekä fysiikan alan opiskelijoiden projektina. Kokoelmasta puuttuu vain kaksi osaa: tuhatosainen villilänsi ja kirja siitä, kuinka luoti käyttäytyy osuessaan ihmiskehoon.

Roolipeliosastolta löytyy myös muita innostuksen aiheita.

— Viime aikoina olemme pelanneet eniten *Vampire: The Dark ages* -peliä. Itse asiassa teimme muotokuvat meidän pelihahmoistamme tekoälyn avulla. Minä skulptasin (veistin) digitaalisesti myös rintakuvat hahmoistamme, mutta vain minun hahmoni onnistui, Koivumäki kertoo.

Tekoälytaiteet komeilevat maskotin vieressä kierroksen aloituspaikoilla. Niiden läheisyydessä on vielä yksi nurkka käännettävänä. Nurkassa on arkkitehtuuritoimistolta laittoman halvalla ostetut valkoiset sohvat, videotykki ja seinillä Viiden Tähtien Elokuvadivariaatti sattumanvaraisesti poimittuja julisteita. Aluetta voi nimittää olohuoneeksi. Olohuone yhdistää tilan hengen.

—Tässä olohuoneessa olemme istuneet eniten. Lempiasia tässä koko kerhotilassa on se, että tämä on kuin yhteinen olohuone. Periaatteessa tuntuu kuin jokaisella kävijällä olisi kotonaan ovi tähän huoneeseen, Koivumäki kuvailee.

Ranta esittelee *Phoenix Commandin* sisältöä.

Asiasana - 50 vuotta perinnettä ja opiskelijakulttuurin ikuistamista

Opiskelijakulttuurilla on Suomessa pitkät juuret. Se on muotoutunut ajan mittaan orgaanisesti eläen eri paikkakunnilla hieman omanlaisekseen, mutta silti ominaisuuksia monelta osin myös yhdistävästi. Paikat, tavat ja tyyli joilla opiskelijat tapaavat toisiaan, vaihtavat kuulumisia, sitsaavat, opiskelevat, approilevat, osallistuvat omaa alaansa koskevaan päätöksentekoon ja moni muukin opiskelijakulttuuria koskeva asia vaihtelee ja on vaihdellut ajan saatossa myös yksittäisten alojen ja ainejärjestöjen sisällä.

Oma ainejärjestömme UDK ei tee tässä poikkeusta. UDK:laiset perinteet voivat hyvin. Ne muotoutuvat omanlaisikseen senhetkisen opiskelevan vuosikerran käsissä. Niin tietoisesti kehittäen kuin satunnaisesti syntyen. Tämä on nähtävä perinteiden vahvuutena ja merkityksellisyytenä. Hyviksi koetut tavat ja traditiot säilyvät ja parhaimmillaan edustavat useampaa opiskelijavuosikertaa. Jotkin muuntuvat tarpeen mukaan ja joistain luovutaan ehkä silloin tällöin ihan hyvästäkin syystä.

Mikäli näiden UDK:n sisällä elävien perinteiden ja kulttuurin joukosta pitäisi valita vain yksi ylitse muiden, en usko monenkaan jäävän pohtimaan kovin pitkäksi ajaksi.

Ainejärjestölehtemme Asiasana täyttää tämän vuoden vuosikerran myötä kunnioitettavat 50 vuotta. Onnittelut pitkäikäiselle ja merkitykselliselle peri-UDK:laiselle julkaisulle! Jo puoli vuosisataa katkeamattomasti julkaistu lehtemme on tallentanut herkeämättä ja tauotta UDK:laista opiskelijakulttuuria ja -tapoja – paremmin kuin ehkä kukaan julkaisua alkuvuosina toimittamaan lähtenyt olisi uskaltanut kuvitella. Lehden sivut ovat ikuistaneet aiempien vuosikymmenten UDK-opiskelijoiden tapoja ja kertomuksia aina nykyhetkeen saakka, mikä muodostaa Suomenkin mittapuulla erittäin arvokkaan historiaikkunan opiskelijoiden menneeseen arkeen ja huumoriin. Ilman Asiasanaa moni ei varmasti tietäisi UDK:ssa olleen muun muassa nukketeatteritoimintaa, tai että UDK järjesti Domus-klubilla bileitä jo viisikymmentä vuotta sitten. Ainejärjestötilan muuttokin on tapahtunut jo useamman kerran, tietysti Asiasanan sivuille tallennettuna.

On UDK:n ja sen jäsenten vastuulla vaalia ja arvostaa Asiasanaa niin historiallisesta kuin nykyhetkeäkin tallentavasta näkökulmasta. Asiasana jo itsessään on vahva perinne, mutta samalla myös tätä perinnettä jatkaessaan UDK:n kulttuurihistoriaa ja perinteitä tallentava historiakronikka. Asiasana on toisaalta myös UDK:

lainen brändi, minkä ei nykymuodossaan tarvitse enää jäädä pelkästään kirjoitetun tekstin muotoon, sillä kuten muutkin hyvät perinteet, myös Asiasana uudistuu ja samalla vahvistuu ajan myötä. Nykyään Asiasanaa tehdäänkin tekstin lisäksi myös muina mediamuotoina, kuten videona, kuvana ja audiona. Näin Asiasana seuraa vahvasti aikaansa uudelle 50-vuotisjaksolleen, laajentuen edelleen perinteisen kirjoitetun sanan ulkopuolelle, kuitenkin unohtamatta myöskään alkuperäistä julkaisumuotoaan.

Asiasanan vuosisadan toinen puoli starttaa tästä, pitää kiinni. Pitäkää kiinni Asiasanasta.

Jarkko Pakalén,

UDK:n hallitus 2018-19

Asiasanan toimitus 2018-22

Asiasanan digitoija

*Arkistotoimittaja,
Yle*

Kaikki on muuttunut, vai onko?

Teksti Pauliina Baltzar Kuvitus: Sanni Huttunen

Ensinnäkin, onnea rakas UDK! ♥ UDK täyttää tänä vuonna kunnioitettavat 55 vuotta. Edellisen kerran isoja vuosijuhlia on juhlittu 5 vuotta sitten kun UDK juhlisti 50-vuotista taivaltaan. Paljon on ehtinyt tapahtua näiden viiden vuoden aikana ja välillä alumnienvälisten kesken pohdimmekin, onko UDK enää se sama UDK kun mitä se oli vuonna 2018. Rehellinen vastaus on, että ei ole. Mutta mitä sitten on muuttunut, ja onko jotain kuitenkin pysynyt samana?

Vielä vuonna 2018 UDK oli informaatiotutkimuksen ja interaktiivisen median (joka sisälsi media- ja pelitutkimuksen) ainejärjestö ja meitä yhdisti monien muiden asioiden lisäksi kirjastonhoitajan pätevyys (ja kirjastonhoitajan vala). Monen päivät kuluivat aj-tilassa höpistessä ja illat eri tapahtumissa juostessa. Silloin vuosijuhlia järjestettiin vielä kymmenen vuoden välein, joten 50 v juhlat olivat koko vuoden pääteema! Parhaiten kuitenkin vuodesta 2018 on jäänyt mieleen aj-tilan (ja karkkihuoneen) lukuiset höpöttelyhetket, aj-tilassa oli käytännössä aina joku kenelle puhua ja keltä hakea vertaistukea, tai kenen kanssa pohtia tulevia vuosijuhlia!

Vuonna 2019 UDK muuttui informaatiotutkimuksen ja mediatutkimuksen (sisältäen pelitutkimuksen) ainejärjestöksi tutkintouudistusten myötä. Sinällään ei ole mitenkään uusi juttu, että UDK:n alojen nimet jotenkin päivittyvät vuosien aikana, onhan tässä oltu kaikkea kirjastotieteistä hypermediaan. Kuitenkin tämä uudistus toi myös mukanaan muutoksia. Sisäänotto tuplaantui, ja uudet kasvot eivät tulleetkaan enää samalla tavalla kaikille tutuksi. Uutena ongelmana olikin, miten saada UDK:sta yhä kaikille mahdollisimman sopiva järjestö.

Ensimmäiset askeleet kohti kasvavaa järjestöä otettiin jo 2019 alussa, muun muassa rekrytoimalla toimihenkilöt hallituksen tueksi. Lisäksi toimintaa alettiin kehittää monella eri tavalla ja viiden vuoden aikana onkin saatu paljon aikaan! On laadittu erilaisia suunnitelmia, kuten yhdenvertaisuussuunnitelma, strategia ja ympäristösuunnitelma. Opiskelijoiden etuja on valvottu sekä tutkinto-ohjelmatasolla, että laajemmin. On tehty uusia UDK-tuotteita, kuten Calyx ensimmäinen painettu laulukirjamme (psst kuinka moni tietää mistä nimi on alun perin lähtöisin), juhlanauhat, colleget, vyöt (toivottavasti joku lukijoista muistaa vielä

ensimmäiset UDK-pipot!). On kehitetty uusia tapahtumia, on ollut hexcua, rixcua, klubivisaa, dildobingoa ja vaikka mitä!

Uusien asioiden lisäksi, perinteistäkin on pidetty kiinni. Tapahtumia on järjestetty, kintsulla on käyty, domuksella tapahtuu aina välillä jotain, tutustumisbileissä vannotaan vala, fuksit järjestävät yhä pikkujoulut. Myös uudempien perinteiden ylläpidetty. Fukseilla on fuksiviikot sisältäen fuksisitsit ja fuksiaiset. Vappuna tapahtuu paljon ja dildobingo vetää klubin täyteen. Flyncebållia pelataan yhä (ilmeisesti nykyään jopa turnauksina, huhuh).

Tietysti asioita on myös muuttunut näiden vuosien aikana. Ensimmäisenä sunnuntaina ei ole enää kokoonnuttu rautatieaseman edessä. Joulukaljoja ei ole enää järjestetty Majatalossa. Sitseillä on enemmän melua ja ei yhtä kontrolloitu meno. Vappuviikkojen nimi on muuttunut, tapahtumiakaan ei ole yhtä paljon. Kevätkokouksen jälkeen ei enää järjestetä teemabileitä. #UDKlove hashtagia ei enää käytetä. Tänään kaljalle-tapahtuma näyttää kadonneen yli kymmenen vuoden jatkumisen jälkeen. Asiasanaa ei tule enää kotiin kannettuna. Paljon on siis lopulta muuttunut. Osa perinteistä on varmasti kadonnut nimeltä mainitsemattoman pandemian takia. Osa ei ehkä vain olla nähty enää sopivaksi tai perinnettä ollaan haluttu uudistaa. Mutta todellisuus on, että kukaan tai mikään, ei edes UDK pysy aina samanlaisena. Joidenkin asioiden täytyykin muuttua, jotta järjestö voi kehittyä ja jotta se on nykyisten opiskelijoiden näköinen.

Vanhemmilta opiskelijoilta (ja isovanhemmilta/vanhemmilta) voi kuitenkin usein kuulla, että ennen kaikki oli paremmin. Mutta oliko oikeasti?

Riippuu varmasti keneltä kysyy. Jos kysyt nyt aloittaneelta fuksilta, vastaus on toivottavasti, että nyt kaikki on paremmin (mutta aina voi hieman kehittää). Jos kysyt alumnilta, todennäköisesti vastaus on, että kaikki oli ennen paremmin. Itselleni ”ennen” oli vuonna 2019, ja asiat olivat paremmin, eikä mieleni varmasti tule muuttumaan, vaikka järjestö kuinka kehittyisi. Mutta miksi?

Niin kuin vuoden 2016 jäsenkyselyssäkin todettiin ”UDK:n parhaiksi puoliksi nousi vahvasti esille ihmiset”. UDK on tarkoittanut itselleni ennen kaikkea kanssaopiskelijoita, ja heidän kanssaan ties missä pyörimistä, ja luotuja muistoja. Suurin osa näistä henkilöistä on siirtynyt jo alumnitoimintaan tai ainakin on siirtymässä sinne, eikä heitä enää voi kohdata esimerkiksi tapahtumissa yhtä usein kuin ennen (niin kuin ei minuakaan). On siis ihan ymmärrettävääkin, että itselleni parhaat ajat ovat takana. Jos olisin ollut pidempään mukana toiminnassa ja tutustumassa uusiin ihmisiin, voisin olla eri mieltä.

Tämän myötä toivonkin, että jokainen löytää ympärilleen kanssaopiskelijat, keiden kanssa luoda parhaita UDK-muistoja. Ehkä vielä tulevaisuudessa (tai jo nyt), huomaatte muistelevanne ”silloin kun minä olin fuksi”, ”silloin kun minä järjestin vuosijuhlia” tai ”silloin kun minä opiskelin” tai pohtivanne ”ennen kaikki oli paremmin”. Mutta ennen sitä, ottakaa kaikki irti UDK-ajastanne!

Vielä kerran, onnea UDK!

PS. Ajan hengen mukaisesti, näin CHATGPT kuvaili tätä tekstiä:

”Tekstin sävy vaikuttaa olevan melko myönteinen ja nostalginen. Kirjoittaja käsittelee aiheenaan UDK:n kehitystä viiden vuoden aikana ja pohtii, mitä on muuttunut ja mitä on säilynyt samana. Sävy on pohdiskeleva ja tarkastelee muutoksia monesta eri näkökulmasta.

Kirjoittaja vaikuttaa olevan kiintynyt UDK:hen ja sen historiaan, mutta samalla hän ymmärtää, että järjestön on muututtava ja kehityttävä ajan mukana. Teksti heijastaa myös henkilökohtaista kokemusta ja omia tunteita, kun kirjoittaja vertailee omaa UDK-aikaansa menneeseen ja nykyhetkeen.

Yleisesti ottaen tekstissä vallitsee myönteinen sävy, vaikka siinä pohditaankin muutoksen vaikutusta ja nostalgiaa. Kirjoittaja näyttää olevan avoin uusille näkemyksille ja toivoo, että UDK voi olla nykyisten opiskelijoiden parasta aikaa.”

PPS. #UDKLOVE

Viisujen päänäyttämö M&S Bank Arena.

Reportaasi

Flying the flag - Kurkistus Liverpoolin viisukuplaan

Teksti ja kuvat: Juho Eronen

Lentokoneen renkaat tömähtävät Manchesterin lentokentän kiitoradalle. Takana on kaksi lentoa ja viiden tunnin puuduttava vaihtoaika Amsterdamissa. Vaikka joku fiksumpi olisi saattanut nukkua edellisenä yönä pitempään kuin puoli tuntia tai valita jalkaansa vähemmän puristavat kengät, en voi muuta kuin hymyillä. Olo on oikeastaan ylipirteä. Voisi jopa ehkä sanoa, että euforinen. Suuntana kun nyt sattuu olemaan euroviisujen ensimmäinen semifinaali Liverpoolissa, jossa vauhtiin pääsee jo muuan **Jere Pöyhönen**.

Eihän tässä ole aikaa väsähtää

Kihelmöintiä vatsassa lisää koko viisuvuoden epätavallisuus. Ensinnäkin BBC:n järjestämät viisut ovat jotakin, mistä nykyviisujen fanit ovat tohtineet tähän asti vain lähinnä vitsailla. Onhan se jollakin tapaa uskomatonta, että vuosikausia lähinnä hassuttelevia camp-henkisiä esityksiä lähettävä, kilpailun jumbosijoilla räppinyt Iso-Britannia päätyy kerrankin kärkisijoille. Toinen sija tarkoitti tällä kertaa viisujen isännöimistä kisat voittaneen Ukrainan puolesta.

Suomalaisin silmin tilanne on toki kiehtova aivan eri

syistä. UMK:n murskalukemin voittanut **Käärijä** on nostattanut ennennäkemätöntä hypeä niin suomalaisten kuin kansainvälistenkin fanien keskuudessa. Rivisuomalaisten “Ei tästä mitään tule” henkinen asennekin tuntuu kääntyneen päinvastaiseksi voitontahtoiseksi uhoamiseksi.

Euroviisut on viime vuosina muiden yleisötapahtumien tapaan koittanut palautua koronajan muutoksista. Tällä kertaa kaiken pitäisi järjestelyjen puolesta olevan perinteistä fanien permantoaluetta myöten ennallaan.

Sen sijaan kilpailun suosio ja asema musiikkiteollisuudessa on mullistunut. Jos viisut koitti ennen hanakasti toisintaa musiikkimaailman yleisiä trendejä, tuntuisi se nykyään enemmänkin synnyttävän omia, luovia ilmiöitä. Osallistujat jäävät nykyään harvemmin vain viisuartistiksi. Pikemminkin kilpailu toimii ponnahduslautana uusille lahjakkuuksille, auttaen heitä luomaan kansainvälistä uraa. Viime vuosina kilpailusta onkin noussut useita kansainvälisiä menestystarinoita, kuten **Duncan Laurence**, **Måneskin** ja **Rosa Linn**.

Viisujen lopputuloksesta välittämättä kaikki merkit tuntuisivat viittaavan siihen, että **Käärijä** jatkaa tätä

samaa trendiä tänä vuonna.

Viisuedustuksen varmistumisen jälkeen Jere Vantaalta on uhrannut lähes jokaisen vapaahetkensä viisuedustuksen eteen, ja illalla hänen työnsä tulisi kulminoitumaan livevetoon Liverpoolissa.

Viisuroskapönttö ja fanitapaamisia

Manchesterin lentokentälle tultaessa ei jää epäselväksi mihin on saapunut. BBC on selvästi ottanut viisuisännän roolin ylpeänä vastaan, ja kilpailun näkyvyyteen onkin panostettu näyttävällä koristelulla ja mainonnalla. Valtava juliste viime vuoden brittiedustaja **Sam Ryderista** tervehtii jo lentokentän juna-asemalla, ja Liverpooliin saavuttaessa viisut tuntuvat näkyvän kaikkialla. Kaikki bussipysäkeistä roskapönttöihin on kääritty räikeän keltaiseen viisukuosiin. Kisaturistien sometteluja varten on pystytetty myös erilaisia kuvanottoaikoja, kuten massiiviset viisuisan räväkät Hollywood-tyyliset Liverpool-kirjaimet. Myös Ukraina on huomioitu koristelussa muun muassa pisanka-munien tyylisillä veistoksilla.

Ennen itse areenalle suuntaamista, matkan varrelle on suunniteltu yksi oleellinen pysähdys. Kolmikerroksisen übervärikkään ja -tuoksuakaan saippuakaupan yläkerrassa sijaitsee yksi Liverpoolin viisupyhätoista, LUSH Liverpool Lounge. Kyseessä on euroviisuihin keskittyvän uutissivusto **Wiwibloggsin** järjestämä vajaa kaksiviikkoinen oheistapahtuma, jossa eri maiden viisuartistit esiintyvät ja promoavat musiikkiaan. Päivän teemana on selkeästi Tanska. Tanskan edustaja **Reiley** on jo heittänyt settinsä aiemmin päivällä, ja nyt vuorossa on maan edellisvuosien edustajien **Rasmussenin** ja vuoden 2013 viisuvoittajan, **Emmelie De Forestin** meet and greet –tilaisuus. Tapahtumapaikalla käy kuhina. Fanit jonottavat ympäri kauppaa kiemurtelevassa jonossa, odottaen malttamattomina omaa mahdollisuuttaan haalia yhteiskuvia ja nimmareita. Fanitapaamisia on sympaattista seurata jonon laidalta. H-hetkellä fanien silmät kiiluvat kirkkaina ja sanat tuntuvat yhtäkkiä menevän varsin helposti sekaisin. Tapaamisten jälkeen paikalta poistuu toinen toistaan iloisenhäkeltyneempiä viisufaneja.

– It was really her, kiteyttää yksi pois kävelevistä, tyhjyyteen tuijottavista faneista.

Täällä se kaikki tulisi tapahtumaan

Viisujen päänäyttämö M&S Bank Arena siintää jo näköpiirissä. Ennen portteja jokaiselle lyödään käteen pienet EU-liput, muistuttaen myös viisujen perinteisestä poliittisestakin luonteesta. Sisään jonottaessa ehtii ihailla myös kanssafanien pukeutumista, johon panostetaankin selvästi paljon. Tyyli vaihtelee aina övereistä camp- ja glitterasuista eri viisuartistien parodiointiin. Normaalista poiketen fanien pukeutumisessa näkee tänä vuonna syystä tai toisesta myös paljon neonvihreää. Järjestelyt on hoidettu systemaattisesti, ja jonot vetävät ihmismassat nopeasti sisään. Lava ja katsomot lävähävätkin nopeasti eteen ja tunnelma on häkeltynyt. Viimeisen reilun puolen vuoden ennakkohypettelyn ja esikarsintojen vahtaamisen jälkeen olen vihdoinkin täällä. Täällä, missä se kaikki tulisi tapahtumaan.

Euroviisujen faniyhdistyksien järjestämä yöklubi EuroClub.

Noin 11 000 -paikkainen monitoimiareena on komea, vaikkakin viisuareenaksi hieman keskimääräistä pienempi. Tunnelma permannolla on kuitenkin katossa. Ämyrit huudattavat viisuklassikkoja, ja kaikki odottavat sekaisen malttamattomina. Yhtäkkiä valot sammuvat ja perinteinen EBU:n tunnushymni alkaa soida. Yleisö hurraa.

Ensimmäisenä vuorossa on Norjan **Alessandra**. Biisi alkaa verkkaisesti, mutta ei aikaakaan, kun koko yleisö tuntuu jo hyppivän tasajalkaa kertosäkeen mukana. Juuri tämä on euroviisuissa hienoa. Kaikesta ei tarvitse ja pidäkään tykätä, mutta kaikessa ollaan täysillä mukana. Kaikki maat saavat omat hetkensä, niin sokeriselta kuin se kuulostaakin.

Toki monet ennakkosuosikit nousevat luonnollisesti isommin esiin. Muun muassa Israelin yksisarvisfanaatikko **Noa Kirel**, Ruotsin **Loreen**, Tsekin slaavilaisylpeyttä hehkuva **Vesna** ja Kroatian kalsaripunkbändi **Let 3** saavat yleisön mylvimään, kukin omilla tavoillaan näyttävillä esityksillään. Itseäni miellytti erityisesti Azerbaidžanin takkutukkainen Beatles -pastissikaksikko **TuralTuranX** ja Serbian hämyisen cool **Luke Black**.

Jokainen suomalaismielinen kuitenkin odottaa eniten illan huipennusta. Kun viimein on sen aika, yleisö herää selvästi aivan eri tavalla henkiin. Kun Käärijän upea silhuetti viimein ilmestyy takascreenille ja Käärijä itse kömpii puulaatikon sisältä esille, yleisö tuntuu suorastaan repeävän. Cha cha cha on kuin luotu tällaisiin hetkiin: Kohta kaikki päättyy, mutta tämä viimeinen vedetään vielä täysillä. Laulua hädin tuskin kuuleekaan moninaisten riemunkiljadhusten alta, eikä omaakaan ääntä kieltämättä tullut

pahemmin säästeltyä. Taisi siinä muutama kanssakatsoja säikähtääkin parin suomalaisfanin hullaantumista.

Väliajalla aletaan nopeasti siirtyä kaikkeen oheisohjelmaan, mutta tuntuu että kaikki ovat vielä häkeltyneet illan viimeisestä esityksestä. Muun muassa brittilaulaja **Rita Ora** esiintyy, ja onkin kuvaavaa, että esityksen aikana monet juttelevat tai selaavat puhelintaan. Onhan tuo äskeinen saatava vielä puida läpi uudestaan. Ilta huipentuu vielä odotetuilla jatkoon pääsijöiden julkistamisella, missä Suomi on tottakai mukana. Näinhän tämän kaiken kuuluikin mennä.

Mitäs sitten?

Koska livelähetyksiä on vain joka toinen päivä, on kisaturisteille järjestetty monenlaista oheistoimintaa. Areenan lähetyville rakennettu fanialue Eurovision Village on kuin euroviisuteemaiset festarit. Isolla ulkolavalla esiintyy viikon aikana lukuisia tämänvuotisia edustajia, sekä muita edellisvuosien suosikkeja ja paikallisia artisteja. Tapahtuma-alueella on myös liuta paikallisten ravintoloiden ständejä, sekä Ukrainan kulttuuriin keskittyvä alue.

Virallisten tapahtumien lisäksi monet yksityiset tekijät ovat järjestäneet omaa viisuteemaista ohjelmaa. Ruuhkaisimmilla kaduilla lähes jokainen kauppa ja kuppila tuntuu mainostavan omia teemaan sopivia tapahtumiaan kuten artistien esiintymisiä, karaokeiltoja tai kisakatsomoita. Esimerkiksi **The Beatlesin** tunnetuksi tekemällä perinteikkäällä The Cavern Clubilla esiintyy kilpailun Britteihin tuonut Sam Ryder.

Isoimpia vetonauloja ovat kuitenkin euroviisujen faniyhdistyksien järjestämät yöklubit EuroClub ja EurofansClub, joissa järjestetään viisuteemaista ohjelmaa läpi yön. Bileet näillä klubeilla on aivan uniikki kokemuksensa. Tai sanotaanko niin, ettei niitä ainakaan sekoita Tampereen Ilonan haalaribileisiin. Sisällä klubilla porukkaa on paljon, mutta tunnelma on euroviisuyhteisön tapaan hyvin avoin ja vastaanottavainen. Ja niin, onhan kaikilla heti ainakin yksi sama mielenkiinnon kohde. On myös monella tapaa huikea tunne, kuinka tälle yhdelle klubille kerääntyneet ihmismassat hurraavat ja osaavat kaikki laulaa mukana vaikkapa kymmenen vuoden takaisen Montenegron viisun tahtiin.

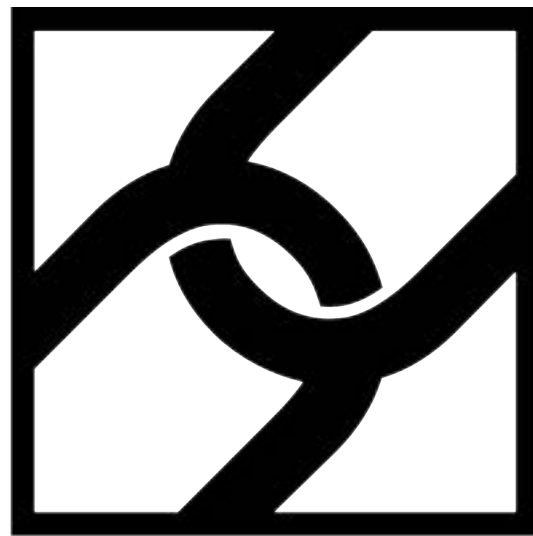
Erilaisille oheistapahtumille onkin kysyntää, sillä kaikki paikalle matkustavat fanit eivät kisa-areenan tunnelmaa pääse kokemaan. Monelle viisufanille itse lähetysten katsominen livenä areenalla tuntuukin olevan jokseenkin toissijainen asia. Ja ihmekös tuo — nykyisin jopa lähetysten harjoitusesitykset ovat kalliita, lähestulkoon loppuunmyytyjä tapahtumia. Liverpooliin matkannut, yhdeksissä euroviisuissa käynyt pitkän linjan irlantilaisfani **Darragh Reck** tuskasteleekin nykyisiä lippujen hintoja:

– Ostin ensimmäisissä viisuissani 2011 faneille tarkoitetun lippupaketin, johon kuului liput kaikkiin livenäytöksiin ja harjoituksiin. Se maksoi 360 euroa ja tänä vuonna saman paketin hinta olisi ollut noin 980 euroa ilman lippuja harjoituksiin. Se on liian kallista, enkä nykyään enää osta lippuja.

Paikan päälle isäntäkaupunkiin tullaankin monessa tapauksessa lähinnä bilettämään ja tapaamaan kavereita, sekä ylipäättään nauttimaan viisujen fanikuplan tunnelmasta.

– En koe, että jään ilman lippuja paljosta paitsi. Kyseessä on kuitenkin TV-ohjelma. Kun saavuin Liverpooliin, aloin kirjaimellisesti itkemään onnesta, Darragh naurahtaa.

Lippuhintojen kasvava nousu kertoo isommasta ilmiöstä. Euroviisut ovat nykyään isompi ja halutumpi tapahtuma kuin koskaan, ja se näkyi myös paikan päällä Liverpoolissa. Järjestelyihin oli selkeästi satsattu ja kilpailusta tunnuttiin pöhisevän ihan eri mittakaavassa kuin männävuosina. Etenkin suomalaiset tuntuvat aktivoituneen viisujen pariin uudistuneen UMK:n kautta aivan uudella tavalla, johon käärijähuuma oli sopiva kirsikka kakun päälle. Viisujen noste on upeaa seurattavaa ja antaa odottaa vain lisää tulevilta vuosilta. Ja jäihän näin suomalaisittain varaa vielä revanssillekin tuleville vuosille. Muun muassa näitä asioita jään pohtimaan, kun lentokone irrottautuu Manchesterin lentokentältä ilmaan. Reissuväsymys painaa, mutta euforia jatkuu aina vaan.

KUMULA

INA
Informaatioalan akateemiset
Akademiska Informationsspecialister

Tarina UDK:n synnystä

Teksti: Jemina Raukamo Kuvitus: Sanni Huttunen

Oli vuosi ∞ ja maailma sellaisena kuin me sen tunnemme ei ollut vielä lähelläkään olemassaoloa. Oli vain tyhjiyttä, tyhjiyttä ja tyhjiyttä. Kaiken sen tyhjyyden keskellä kuitenkin häämötti jotain... pientä. Eikä ainoastaan vain pientä, mutta myös kauniin vihreää.

Tuo pieni vihreä jokin oli kuin pikseleistä tehty, videopelistä karannut hahmo. Maailmankaikkeuden ensimmäinen elollinen asia, jo kauan ennen ensimmäisiä alkueliöitä, kuka olisikaan uskonut moista? Paljastus, joka saa jopa Darwinin kääntymään haudassaan.

Pieni vihreä olentomme aikansa katsottuaan ympäröivää tyhjiyttä, alkoi hitaasti, mutta ERITTÄIN varmasti tylsistymään olemaan ainoa elollinen asia. Näin ollen hän päätti ryhtyä tuumasta toimeen ja leikkimään jumalolentoa, luoden ympärilleen jo edellä mainitun maailmankaikkeuden, galakseineen päivineen.

Vihdoin pienellä vihreällä olennolla oli jotain tekemistä, kun hänellä oli käsissään useita galakseja tutkittavana, ehkä jostain jopa löytyisi sopiva paikka asustaa? Näin hän lähti matkustamaan sinne, tänne ja vaikka minne. Seikkaillessaan hän jätti jälkeensä pienen pieniä tähden siemeniä, joista joku päivä kasvaisi suuria, massiivisia tähtiä valaisemaan yötaivasta.

Aikansa kierrettyään löytyi erittäin lupaavan oloinen galaksi, josta löytyi sopivan tyhjä nurkka perustaa pieni aurinkokuntamme kokoinen ja näköinen aurinkokunta. Tai no, sopiva aurinko, mutta missä planeetat?

Oli vuosi 1968. Pieni vihreä sankarimme havahtui tärkeään puutokseen. Kaiken tämän ajan, mitä hän oli ollut olemassa, oli hän ollut vain pieni vihreä ukko. Hän kaipasi omaa nimeä. Eikä oikeastaan vaan nimeä, vaan

myös jotain suurempaa joka kantaisi hänen nimeään aikojen loppuun asti. Mutta mistä löytyisi sopiva joukko tähän tarkoitukseen?

Hän päätyi kiertämään aikanaan Maaksi nimeämäänsä planeettaa siinä toivossa että jostain löytyisi sopiva ihmisjoukko. Maat ja mantereet tutkittuaan hän päätyi Suomeen, jonka kaupunkivalikoima vaikutti houkuttelevalta. Jokaisen kaupungin läpikäytyään, päätyi hän valitsemaan erityisen upean kaupungin, joka ilmeisesti totteli nimeä Tampere. Siellä häntä odotti joukko kirjastoalan (eli informaatiotutkimuksen) opiskelijoita, jotka ottivat hänet ilolla vastaan.

Oman nimen päättäminen oli oma operaationsa. Jotain mieleenpainuvaa ja merkityksellistä. Yleinen kymmenluokitus? Siinä olisi ainakin merkitystä vaikka muille jakaa. Mutta ei, se kuulosti liian... tavalliselta. Jotain mahtipontisempaa olisi löydettävä. Universelle Dezimalklassifikation? Täydellistä. Tosin kokonaisuudessaan lausuttuna aivan liian pitkä, kielihän siinä menee solmuun. Lyhenteenä UDK olisi täydellinen. Jotta siihen saataisiin lisää ytimekkyyttä, päätti pieni vihreä ukkomme lisätä siihen päätteen -ukko. UDK-ukko, siinä oli täydellinen nimi sankarillemme.

Hän perustaisi oman sievän valtakuntansa Tampereelle, reviiirille josta löytyisi hieman pelottavan TUNI-ukon lisäksi paljon liittolaisia tulevaisuuden koitoksien varalta. Tämä valtakunta tunnetaankin nykyään meille kaikille ah-niin-rakkaana ainejärjestö UDK:na, joka on vuosien varrella kasvanut ja ottanut mukaansa sekä mediatutkimuksen, että pelitutkimuksen. Sieltä käsin on pienen UDK-ukon hyvä ohjata opetuslapsiaan eteenpäin (yliopisto)elämän monimutkaisilla poluilla.

Kaiken takana on pieni vihreä mies UDK-ukko.

T O S

Kuukauden Karvakaveri

Teksti: Jemina Raukamo Kuvat: Vivian Kosunen

Kuukauden karvakaverit ovat taas täällä juhlallisissa merkeissä! Koska kyseessä on Asiasanan erittäin huikea vujudu-numero, tällä kertaa estradin valtaavat puheenjohtajamme, Lassin erittäin suloinen ja pörheä kissakolmikko. Kysyimme heiltä erittäin polttavan kuumia kysymyksiä, ja saimme erittäin polttavan kuumia vastauksia takaisin;

1. Skumppa vai kuohari?
2. Jos olisit voinut vaikuttaa omaan nimeesi, mikä se olisi?
3. Miltä tuntuu olla UDKn puheenjohtajan kissa?
4. Mitä UDK merkitsee sinulle?

5. Miltä tuntuu olla kissa?
6. Mitä söisitte vujuilla? *
7. Aamuvillit vai iltarallit? *
8. Suosikkiohjelma? *

*asteriskilla merkittyihin kysymyksiin saimme kolmikolta yhteiset vastaukset

Memory "Slimmari":

1. Ei kumpikaan, nautin mieluummin Suomi-viinaa
2. Ulla
3. "On ihan v*tun mielissään" t. Lassi
4. Rapsuttavia ihmisiä ja lastenvahteja, ihanaa
5. Minä mikään kissa ole, vaan ihminen, ja pj on pj

Ziggy:

1. Kuoharia, kiitos
2. Prinsessa
3. Huippua saada tunnustusta!!
4. "Miuu"
(Toimituksen virallinen käänös: kirjaimia numeroita)
5. Ihan parasta kun pääsee syliin ja saa rapsutuksia!!!

Roopertti:

1. Skumppaa ja sassiin!!
2. Kimi
3. EVVK.
4. Kivoja vihreitä haalareita joilla on ihan parasta leikkiä
5. Oon kiksissä ruoasta ja leikkimisestä!

Ja tässä vielä kolmikon yhteiset vastaukset:

6. Yhden ison kana-annoksen, mahdollisimman sotkuisesti syötynä, tietenkin.
7. 24/7 riehuminen, kiitos!
8. CAT GAMES Catching Mice! Entertainment Video for Cats to Watch | CAT & DOG ENTERTAINMENT

UDK ry

55v.

Juhlan aloitus kello 18:00

Alkupuhe & alkumaljat

Yhteislaulu: Helan Går (101.)

Puheenjohtajan puhe

UDK:laisen puhe

Henkilökunnan tervehdys

Illallinen

Asiasana 50 vuotta

*Akateemisten kunnia-
merkkien jako*

Vuosijuhlan ohjelma

Jälkiruokailu

Yhteislaulu: Jallutähden alla (701.)

Laulutoiveita

Vuosijuhlatiimin juhlapuhe

Yhteislaulu: Ken onpi fuksi (115.)

Yhteislaulu: Tuulet puhaltaa (901.)

Bändi soittaa

Jatkoille siirtyminen

Yhteislaulujen sanat

101. Helan Går

(Esilaulaja laulaa)

En liten fågel satt en gång, och sjöng i furuskog.
Han hade sjungit dagen lång, men dock ej sjungit nog.
Vad sjöng den lilla fågeln då? JO!!!

(Kaikki mukaan)

Helan går,
sjung hoppfaderallanlej, helan går,
sjung hoppfaderallanlej.
Den som inte helan tar, han ej heller halvan får. Helan går,
sjung hoppfaderallanlej, HEJ!

115. Ken onpi fuksi

Laulussa lauletaan meneillään olevasta lukuvuodesta vuosiluvut alaspäin.
Jokainen omana aloitusvuotenaan nousee penkille seisomaan ja juo oman juomansa tyhjäksi muiden laulaessa.

::: Ken onpi fuksi (vuosiluku 'xx) ylös nouskohon. :::

Hän lasin käteen ottakoon ja huulilleen sen nostakoon,

::: Juo pois, juo pois, juo pois, juo pois, juo herran tähden pois, JUO POIS! :::

Ken onpi fuksi...

(Jatketaan kunnes jokainen on noussut ainakin kerran. Jos kukaan ei nouse, voidaan kertosaä jättää laulamatta)

Ken onpi fuksi ylipäänsä...

701. Jallutähden alla

1.

Täällä Jallutähden alla,
korkeimmalla kukkulalla. Katson
läpi lasin tyhjän, sen täytän
uudelleen.

Täällä Jallutähden alla, lasi täyttyy
leikatulla. Siitä suojakseni peiton,
minä itselleni saan.

(kertosäe)

Ja alla Jallutähden, minä otan,
yhden tähden,
ja vain jallutähden nähden,
itken ilon kyyneleen.

2.

Täällä Jallutähden alla, kova jano
laulajalla.

Huolet viinaa naukkaamalla, siirtyy
päivään huomiseen.

Täällä Jallutähden alla, hiipii sieluun
asti halla, mutta korkin avaamalla,
sulaa sydän uudelleen.

(kertosäe)

901. Tuulet puhalttaa

1.

Minne mennä voi, lohtua nyt
saamaan.

En tiedä miksi tuntuu näin, ei ole
hyvä yksin olla. Valheet ja tuska nyt
päästää mut pois,
yhden pyynnön jos mulle nyt sois.

(kertosäe)

Että tuulet puhaltais, sadepilvet
poistais, valaisis tän maan, ja uusi
aika koittaa,
että tuulet puhaltais, uuden
mahdollisuuden sais.

2.

Valokuva muistuttaa, sydäntäni
polttaa.

En öisin unta mä saa, maailma vie
multa voimaa. Valheet ja tuska nyt
päästä mut pois,
yhden pyynnön jos mulle nyt sois.

(kertosäe)

3.

Meren aallot mua kuljettaa,
en kiinni mistään saa (kiinni mistään
saa).

Sun kanssas kun vain vois (kun vain
voisi), matkustaa vaikka
parempaan.

∴ Missä tuulet puhaltais,
sadepilvet poistais.

Valaisis tän maan,
ja uusi aika koittaa,
missä tuulet puhaltais,
uuden mahdollisuuden sais. ∴

